

160 E 13 ¹¹⁶

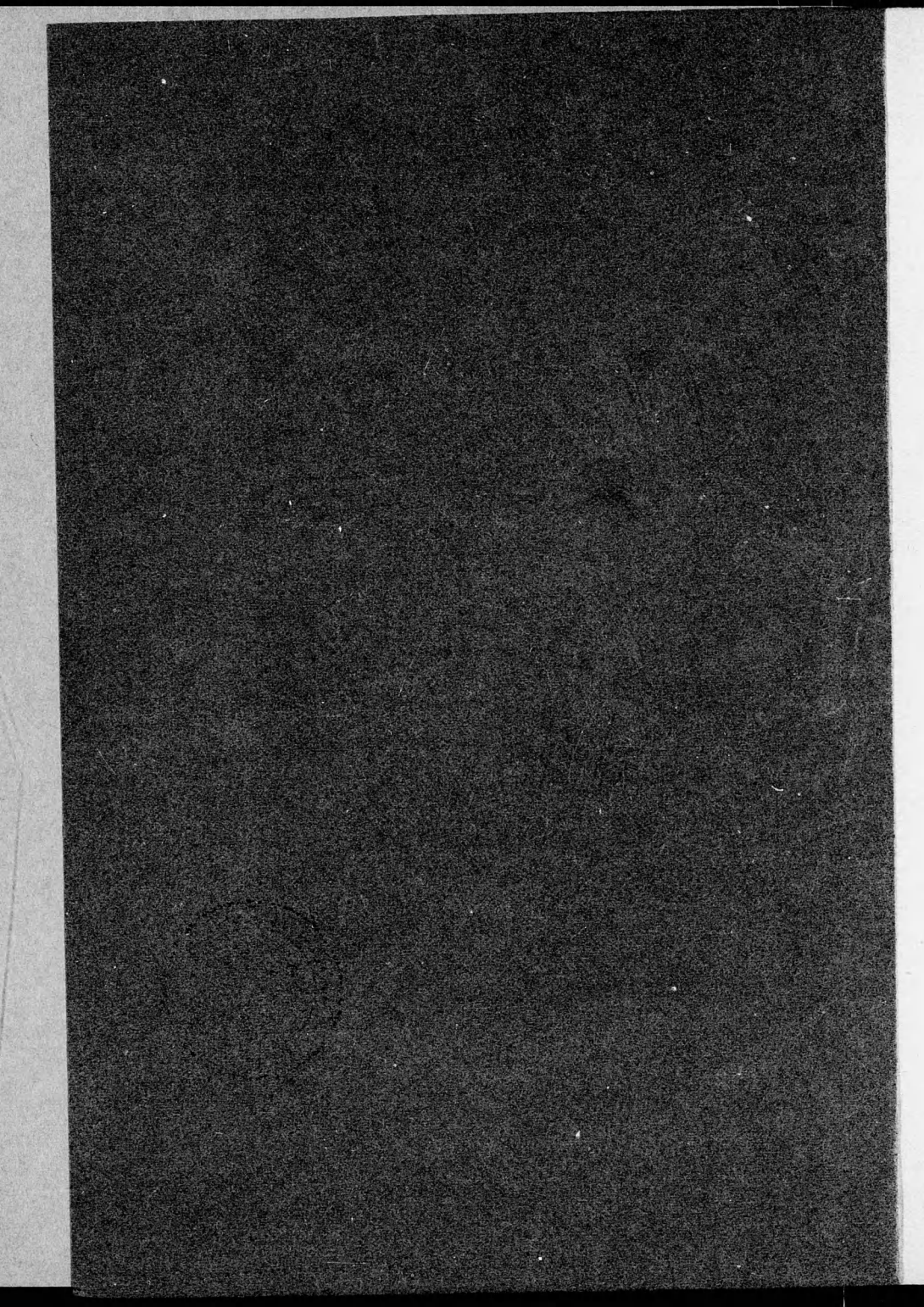
30
2

NANNEBOER en MASTER SLIM,
OF
HEITENOED EN FRYERS-LIST.

Feardracht foar twa persoanen.

FEN
WALING DIJKSTRA.

TO FRJENTSJER,
BY T. TELENGA.

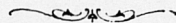
160. E. 13⁶₂

NANNEBOER en MASTER SLIM,
OF
Heitenood en Fryers-list.

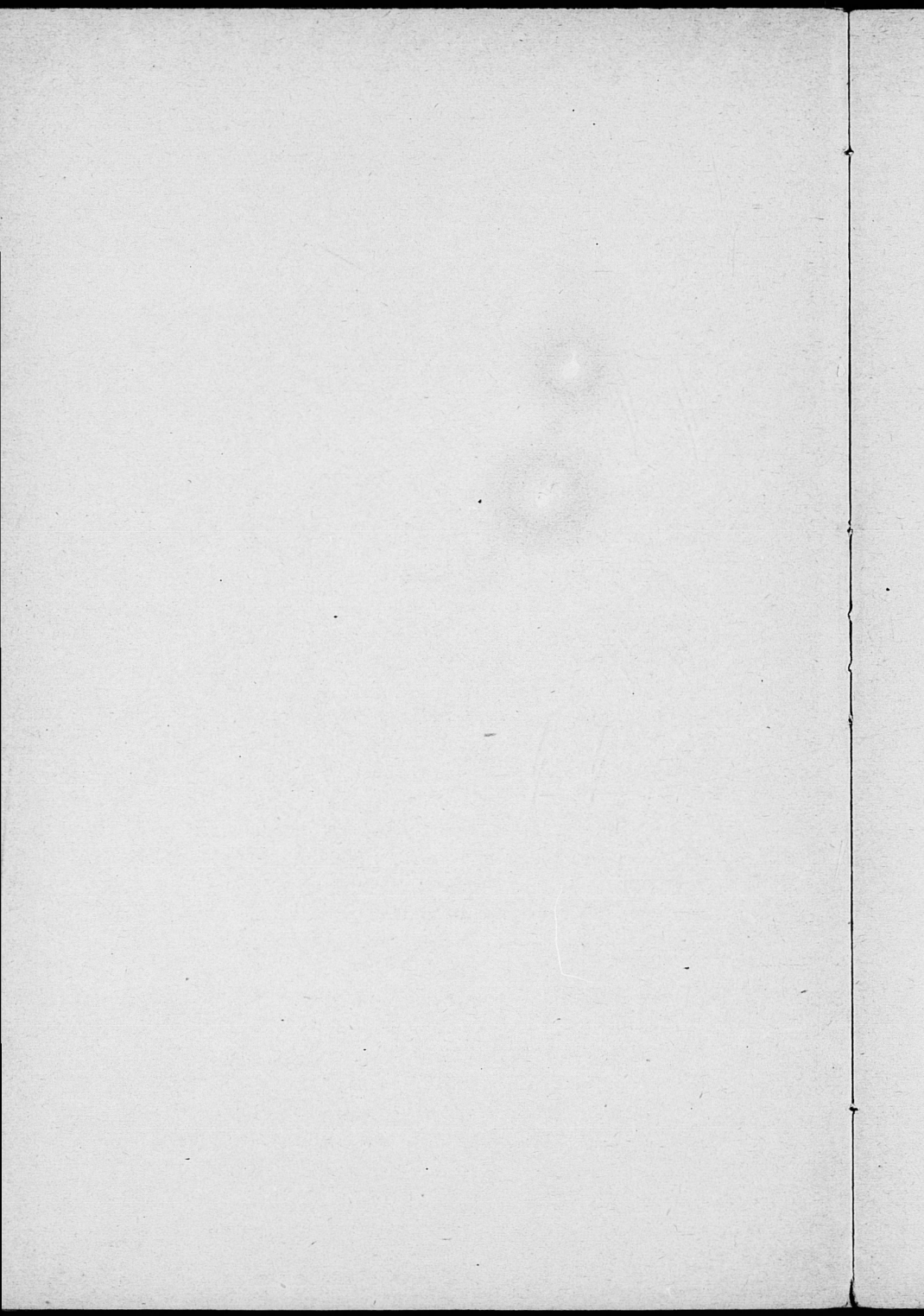
FOARDRACHT FOAR TWA PERSOANEN

FEN

WALING DIJKSTRA.

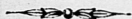

TO FRJENTSJER,
BY T. TELENGA.

NANNEBOER EN MASTER SLIM,
OF
HEITENOED EN FRYERS-LIST.

Boardracht foar twa persoanen.

NANNEBOER *allenne*.

Hwet het in alder alle dagen
Al lêsten om sîn bern to dragen!
Ik hab it mar to dwaen mei ien;
Mar ho 't ien mei in stik of tsien
It stelt, dat is net to bigripen!
Mar elk fielt altiid bêst it knipen
Fen eigen skoën, dus 't is to gek,
Dat 'k om in oar mîn holle brek.
Mîn dochter Beitske is sa fier hinne,
Hia seil in korten boaskje kenne;
Nou is 't oars fiers to gek for my,
Dat 'k my bimoei my fryery,
Ik ha wol oars hwet in 'e holle;
'k Scoe graech oan hiar it litte wolle,
Fornaem 'k net, ta mîn greate spît,
Dat Beits hiar eigen bêst net wît.

Do 'k mei mîn Simkjen kaem to trouen,
Do wier ûs foarlân skreppen klauen;

Wy waerden út de krapte boer,
 't Koe klear komme — en der skeat net oer.
 Wy moasten beide ús hannen brûke
 En deis in swiere sile lûke;
 Mar líkwol, fen 't bigjin of oan,
 Mat 'k sidse, gíng it ús mar skoan.
 Wy wieren beide fûl op sparjen,
 En rekken ridlik gau oan 't garjen.
 Us hûsgesin wier nea net swier,
 Pas ienkear in de fiouer jier
 Die Simk in reiske nei *de Walden*,
 Dus dat wier heel wol út to halden,
 En mei in hûsfol litse bern
 Gíng nea by ús de tiid forlern.
 Mar nou se ta hiar jierren komme,
 Nou ben 'k er siker for biskromme,
 Dat 'k nou yet kry in hopen lêst;
 't Bigjin dat teikent neat net bêst.
 It fanke ken wol fryers krye,
 De feuten meye graech hiar lye,
 Hwent elk dy my in bitsje ken
 Wit dat 'k gjin earne stumper ben.
 In pleats fen honderdtsien pounsmiette,
 En den in tromp mei Russen yette,
 Dat 's better as alheel nen bit!
 Dat hab ik oerwoun troch mîn flit.
 En dus mîn bern kenne alle trye
 Yet al in aerdich stúrke krye.
 Graech scoe 'k nou hadde, dat de faem
 Mar de alderríkste fryer naem
 Fen al dy graech hiar hadde wolle.
 Mar nou set hia hiar in 'e holle,
 Hia wol in skoallemaster ha:
 In skoallemaster, tink ris ta!

Dat is foarearst in hele koalle,
 Den het er dêr in fôege skoalle
 Fen fift'el honderd goune in 't jier!
 Nou is 't mîn plicht dôch, siker wier,
 Om dêr mîn hannen in to stekken:
 Mar o! dat kost my hollebrekken.

Ik ken dy hele master net,
 Hwent do 't er Beitske's thûs broecht het,
 Dat se earne wier to koffydrinken,
 Lei ik op béd. En 't is to tinken,
 Do ik dêr grûtsjen fen fornaem
 Woe 'k lang net ha dat hy hier kaem.
 Ik sei tsjin Beitske: „Siuch, dou biste
 Yet jong en onbidrieun, dou witste
 Net heal ho tear dîn eare leit,
 Dus lit dy riede fen dîn heit.
 Gean net wer mei sa'n keale jonge,
 Dy loert mar op dîn heite ponge;
 Sa'n faem as dou het romme kar,
 Dus wês nou op dîn iepenst mar!”

Hia krige in tige reade holle
 En stime hwet, mar sei net folle;
 „Och, wêr bimoeye jy jo mei?”
 Sa eamle se en do roan se wei.
 Mar nou ha 'k okkerdeis fornommen,
 Dat hia hie yet to mûk hiar kommen
 Oan 't spoekopaed by swarte Griet,
 Dêr hy den ek him fine liet.
 Ik tochte, dat 's gjin spil mei eare!
 Dy gekheid mat ik dalik keare;
 Hia mat mar nei *Trinwalden* ta,
 Dêr ik in omke wenjen ha,

En útfeenhûsje dêr in poaske.
 Ik seach wol, dat dat hiar net noaske,
 Mar 'k krige hiar sa wiis al gau.
 Nou is dy master fen hiar ou,
 En ek for fêst; hwent nou seil ikke
 De saek for Beits in order skikke.
 It is nou mar mîn stellich plan,
 Hia mat mar handich oan 'e man,
 Den is 't mar ôfdien; hwent dat fryen
 Jowt my oars neat as noed en lyen,
 'k Draech oan in oaren graech 't bistiûr
 Fen sok in sinnich kopstik oer.

Ik ha 't, troch oer- en weroerpraten,
 Nou klear mei trye kandidaten
 Dy preekje scille op 't birop;
 Dy daegje hioed, forwachtsje 'k, op.
 Dy 't bêst my haget fen dy trye,
 Dy ken mîn dochter Beitske krye.
 En as den 't fanke wol of net,
 Mîn wille en wird dat is mîn wet,
 En hia mat hiar regearje litte.
 Ik lit hiar moarn in ienen witte
 Wêr nou hiar wenpleats wêse seil:
 De stêd, de greidhoeke of it *Bildt*.

Mei de alden ha 'k it al toriuchte,
 Dy woene er stellich wol om fiuchte,
 Mar de iene wit fen de oare neat,
 Dat sprekt! Den roun de boel forkeard.
 Pier Reins en hiar benn' drege lioue;
 Dy Bildtboer ken 't moai tige stoue,
 En ek dy moalker in de stêd,
 Leau 'k dat sîn dingen feardich rêdt;

Dus dat scoe alle trye kenne.
 It sit him hier nou mar allenne,
 Hwa fen dy feinten, — dy 'k net ken, —
 Mîn dochter fôeget, nei mîn sin.

'k Hear by de doar in freamde stemme;
 Nou scil de saek in oanfang nimme.
 To hearren oan de tael, leau 'k wis,
 Dat dat Pier Greidboers soan al is.

MASTER, (*docht him foar as in
 Greidboers soan.*)

Gôen dei, hier ha jy my! My tinkt ik kom mar binnen;
 Mîn foetten benn' net smoarch, 'k ben wakker wend to rennen
 Op klompen, en dy lit ik by de doarren stean,
 As 'k earne kom, den doar ik drist nei binnen gean.
 Mei skoен en learsen het men altiid yen to myen
 For matten of tapit, en dat is neat as lyen.
 Us mem dy het ûs dat fen bern of oan al leard.
 Rent 'r ien by ûsers in op skoен, 't stiet wol forkeard!
 Den is er mei ûs mem bynei gjin hûs to halden.
 Twa pœpen, dy de striette in bitsje smoarrich wâdden
 Het se okkerdeis yet fry onsêft it hiem forbean.
 Dus ik wol altiid leafst mar in 'e klompen gean,
 Den scil 'k ek nea nen lêst fen kalde foetten krye,
 En oars den ken 'k my dêr net al to bêst for mye,
 Omdat ik se in 'e hûs meast op 'e stove ha,
 Oars skîpje 'k licht ris keald en dat miskomt my sa,
 Hwent deis in it bûthûs stean 'k ek altiid in de klompen.

NANNEBOER, (*fen siden.*)

Dit is in klompboer, hear! en as in klomp sa lompen.

Tsjin Master.

Nou kom, den benne jy Pier Reins sîn soan, oars net?

MASTER.

Jawol! ûs heit, dy my hier hinne fitre het,
 Dy sei tsjin my, dat jy in greate dochter hiene,
 Dêr jy, sa 't like, hast wol mei forlegen wiene;
 Alteas jy woene graech for hiar in fryer ha,
 En dêrom, sei ûs heit, moast ik er mar op ta.

NANNEBOER.

Der mei forlegen?! né, dat liket neat! hwet tinkste?
 Elk het wol hap op hiar. De ríkste en de alderflinkste
 Hwa wit wêr earne wei, dy habbe sin oan hiar.
 Gjin faem, dêr kenst op oan, het sok in romme kar.
 Mar krekt as frouliu, dy in Sinkels winkel benne,
 En dêr út al dat moais hiar sin net fine kenne,
 Sa giet it hiar nou ek; hia het it fiers to rom.
 Dêrom tocht ik, as 'k hiar net hwet tomiette kom,
 Den seil se yet in 't ein hiar sin op immen sette,
 Dy hiar nen grevel past, en dat mat ik bilette.
 Ik seil ien for hiar kiese út al dat rom forskaet:
 Sadwaende hie 'k den ek er mei din heit oer praet.

MASTER.

Nou, dat wier aerdich! om 't jy my net ienris kenne.
 It liket, dat se er dôch sa botte rom net benne.
 Mar dat is dêroan ta: wêr is dat snippich bern,
 Der ik mei troue seil? ik woe se wol ris sjen.

NANNEBOER.

It fanke is nou net thûs, mar dit ken ik dy sidse,
 Din heit seil my it fiûr sa nei net maklik lidse,

Of ik ben him wol treast. Ik stel nou mar, jowt hy
 Dy tweintich tûsen mei, ik doch dat selde er by.
 Sa kenste in boerkery as de alderbêste krye;
 En Beitske is goed en bêst, dy meiste grif wol lye,
 Dêr ben 'k net oer in noed.

MASTER.

Nou, dit is dôch hwet gek!

Ik keapje oars nea net graech de katten in de sek.
 O fy! ik hab in heit sa hird as stiel en iser;
 It jild, allenne 't jild dat is sin sinnewiser.
 Hy wit dat ik mîn sin op Sioerde Kekke set,
 En dat dy faem op my sa'n bulte smuchte het.
 Langlêsten wier 't yet ût, dat kaem troch stookleryen,
 Do help ûs mem my sa, om 't wêr in es to kryen;
 Hia sei: „Dat is in faem, dy past alheel by dy,
 Al ha hiar alden wol hwet minder jild as wy,
 Dêr matt' wy net op sjen, hwent den scoest licht gjin krye?
 Dat los en wild geffiuch en al dy gekkerye
 Fen merkjen en sa mear, dat dochste nea net mei,
 En siuch, dy dat net ken, dy doocht net hioed de dei.
 'k Wit dat de fammen dy dêrom de gek oan stekke,
 Mar dat seil hia net dwaen, dus hald dy mar oan Kekke.”
 Nou hab ik sont dy tiid wer trou by 't fanke roan,
 En o! hia het my ek it wird fen trou al jown.
 Mar siuch, nou stiurt ûs heit hier mei geweld my hinne,
 Dat 'k me oan in faem forbin, howol we elkoar net kenne,
 Mar hwet er barre mei, mîn Kekke blicut mîn sin,
 Dy 'k nea forjitte seil, howol 'k ek boaske ben.
 Hia het gjin jild, mar mocht se in earmoed iens forsinke,
 Sa lang as ik hwet ha, seil 'k ek om Kekke tinke;
 Al trout se, al kryt se bern, ta fiifentweintich ta,
 Gjûn ien fen allen seil ea brek to lyen ha,

Sa lang ik 't skikke ken om help hiar oan to bringen;
Al reitse 'k sels er troch in earmoed.

NANNEBOER.

Moaye dingen!
Den wol 'k net heal, net fearns, dy ta mîn skoansoan ha!

MASTER.

Hwet sids jy!

NANNEBOER.

't Boask mei dy en Beitske giet net ta.

MASTER.

Hwet sids jy!

NANNEBOER.

'k Sids datst dou mîn dochter Beits net kryste!
Ik fiel wol oan dîn praet, datst dou mîn jild net myste;
Hest dou oars neat in 't sin as alles wei to jaen,
Den bist mîn man net, dêr is 't my net om te dwaen.

MASTER.

O man, hwet ben ik bliid, dat jy jo sa biriede!
Nou ken ik Kekke op ny mîn hert en hân wer biede;
Hwent as ik hiar net kry den is mîn wille wei.
Mar jow my, as 't jo blicaft, for heit in briefke mei;
Oars leaut er my yet net.

NANNEBOER.

Nou, 'k seil wol oan him skrieue,
Dat alle dingen wer foarearst by 't alde blieue.

MASTER.

O sei, hwet ben ik bliid! Ear 'k thús kom gean 'k nei Kek
Mei 't heuchlik nys. Nou dei!

NANNEBOER.

Och, soxis! wird net gek.

Alenne.

Sie sa, dros dou mar gau wer hinne!
'k Scoe net licht minder fine kenne.

Dat is my ien, of ik ha 't mis,

Dy op 'e leadder salten is.

Seil dy in eigen spil biheare,

Den mat er yette fry hwet leare;

En krige Beitske sok in stêh,

Dy skobbich folk mar alles joweh,

Hia scoe mei him in earmoed reitse.

Né, né, wy matte dêrfor weitse!

Ik leau dêr komt al wer ien oan;

Dat is nou fêst de moalkers soan.

MASTER, (*docht him foar as in
moalkers soan út de stêd.*)

Goê morgen, boer!

NANNEBOER.

Goê moarn !

MASTER.

Wel, goeje vrind, hoe goat et ?

NANNEBOER.

Yet goed. Benn' jy de soan fen Rasp, dy mei my praet het
Oer Beitske ?

MASTER.

Die ben ek. Ik sei fan morgen al,
Doe 'k fut sú: Grut noch toe, wat kan 't ferduveld mal!
Wat heb ik menigmoal wel met mîn kameroaten
Om boeremeiden en hor lompens licht en proaten.

As groote jonge strûnde 'k frijdags altiid rond,
En waar der bij as hier of doar en tropje stond.
De dingen te besien die foor de gloasen hongen,
Of om en halve cent so teun de jeuden dongen.

Dan lachte 'k mij kapot, infin wij hadden dan
En hele bulte pret en regt ons schik er fan.
Moar 'k had er nooit om docht om 't in mîn hoofd to krijen,
Dat 'k noa so'n lomp stuk flees nog lope su to frijen.

Dat sal, ferduveld ! oek wel echt potsierlik goan,
Die kroeme boeretoal die kan 'k moar pas ferstoan.
Ik sei, as 'k by hor ben kan 'k nooit mîn lagehen houe,
Moar 'k woag et foor de lol. „Bedoar wat !” sei mîn oue,
„Kom skik et wat en sien moar niet so fis er fan !

Je weet dat ik jou in gien soaken sette kan ;
'k Heb negen kinders doch, en om my út te kleeden
Foor dat 'k noa bed toe goan, doar hé 'k gien sin an.”

NANNEBOER.

Heden!

Ik miende dat dîn heit it tige stoue koe;
 Dêrom wier 't dat 'k mei dy oer Beitske prate woe.

MASTER.

Hij het 'en ferme soak, dat kan je moar fertroue,
 Moar mut as burgerman doch oek sîn stoat op houe,
 En dat nimt in de stad 'en boel, doar kan je op an!
 Dus overwinnen, kîk! doar komt so feul niet fan.
 Mij docht jou suden 't wel fan sels bigripe kenne,
 Dat wij so seer gien lui fan groot fermogen benne.
 Want had ik foor mîn hoofd 'en dusend of 'en tien,
 Dan wude 'k ommers noa jou dochter Beits niet zien.

NANNEBOER.

Nou ha 'k it foar 't forstân: foar 't each in bulte likje,
 En dat is 't allegear! Nou woe dîn heit bisiikje,
 Om mei mîn jild to dwaen hwet 'r oars net rêdde ken.
 Mar dou forsnapst dy! Mienst dat ik forrotte ben?

MASTER.

Och kom, mîn goeje man! so mut je lang net proate;
 Je mutte je eerst de soak ris dûdlik moake loate.
 As ik as burgerseun 'en boeredochter trou,
 Bring ik hor tot de rang fan knappe burgerfrou.
 Dan wirdt se jiffrou noemd en dat 's for hor 'en eare!
 Se mut dan aldereerst hor boeretoal ferleere,
 En seker nog wel honderd-dusend dingen mear.
 Ik mut de moeite doen dat ik hor alles leer

Wat se as fatsoenlik mens noodsoaklik dient te weten.
 Bij 't spreken met de lui, bij drinken en in 't eten,
 Kortom, by alle ding sien wij op ons fatsoen,
 En jimme as boerelui hé doar niet met te doen.
 Se salle Beitske in 't eerst wel mooi de gek an steke,
 Want bokken skiet se fast; wat sel se hor foak ferspreke!
 En dat stoat altijd gek! Dat 's hoatlik oek foor mij,
 Ik droag de skande met, want sien ik ben der bij.
 Ja, 't is wel wat foor hor so'n burgerfrou te warden.

NANNEBOER.

Och pochhans, hald dy stil! it is net mear to hirden.
 Dou kryst mîn dochter net!

MASTER.

So, niet? Dat spît me niks!
 Né boer, regtût geseid, ik fin 't moar es fiks.
 Mîn oude wude 't hebbe, en 'k skroomde foor sîn brommen,
 Oek wenste 'k deur jou geld wel in 'en soak to kommen,
 Moar 'k denk er tevens bij, dat as ik over dach
 Met hor op stroat kwam en in kundich man mij sach,
 Dan skoamde 'k grif mij so, dan wu 'k wol om in hoeke,
 Of in 'en steig of gat en henekommen soeke,
 Dat weet ik al te goed.

NANNEBOER.

Nou, dros mar wer nei stêd
 Om my, ik ben al lang dy smeulske practsjes sêd.

MASTER.

Dat 's goed! Moar nog 'en froag: ho sa 'k et nou belegge

Met de oue? Hoor es boer, mag ik je nog wat segge?
 Geef mij 'en brief an hem, en skriif doar in: et is
 Nou sus en so, infin, de boel die loopt nou mis.
 Want anders moakt i mij en ongemaklik stankje,
 En dat te hebben om so'n boereklomp: ik dank je!

NANNEBOER.

Dat scil ik dalik dwaen; hwent ho 't ek komme mei,
 Op sa'n menear jaen ik mîn dochter yet net wei.
 Hawar, dêr is de brief! gean nou mar handich hinne.
 Al mienst dou stêdske quast dat wy gjin mensken benne,
 Wy litte ûs dêrom net bidraye fen in gek.

MASTER.

Ferrek, jy lilke boer!

NANNEBOER.

Ja, dou om mîn part, ek!

Allenne.

Min lieave ginst! sa 'n keale stêdsjer;
 Hwet is 't oars as in greate swetser?
 Dy wis mîn jild wol brûke woe,
 Mar my mei ontank leanje scoe.
 't Wier skande! woe 'k mîn dochter twinge,
 Dat se oan sa'n lafbek hiar forhinge.
 Né, earder as ik dêr ta kaem,
 Blicut Beits hiar hele libben faem.
 Mar 't fanke ken wol 'n oaren krye.
 Hark! dêr is stellich noemer trye;

Ik ben der riucht forlangjend nei,
Hwet knaep dy Bilkert wêse mei.

MASTER, (*docht him foar as in
boeresoan fen 't Bildt.*)

Goe morren, oue boer!

NANNEBOER.

Goê moarn! kom jy mar binnen.
Ik hear al hwa jy benne, ek sonder jo to kennen.

MASTER.

Dat doet my niks niet ny. Ons hait die het my said,
Jou dochter Baitske waer 'en stomme knappe maid;
Ik kom hier nou om heur in oogenschou to nimmen,
Omdat daerover so ris praet waer tussen jimme.
'En knappe maid, haweer! daer hou 'k en bulte fen.

NANNEBOER.

Mîn dochter is net thûs, mar siuch, ik ben fen plan
Hiar, as ik 't skikke ken, goed oan 'e man to bringen.
Ik siuch it fakernôch dat sokke jonge dingen
Hiar eigen bêst net witte en domme setten dwaen;
Dus is 't mîn alderplicht my dêr mei in to jaen.
Dîn heit ken 'k for in man mei 'n tige krasse holle,
Ik wit dat hy en ik de selde wei op wolle:
„Hald fêst sa folle as 't ken,” dêr lidse wy 't op ta;
Ik tocht, sok ald sok jong, dêrom woe 'k dy hier ha.
En merk ik nou datst dou ek fen dy leare biste,
Den woe 'k mîn dochter mar oan dy forplakke, witste!

MASTER.

Ai kom, waer dat jou doel? Wat kenn' die oue loi
 't Al mal bedenke, hé se soms 'en gekke boi.
 Nou, met de maidery ben ik 'en wilde feugel;
 Ik gaan mîn aigen gooi, ik wil niet an 'e teugel;
 'k Verhang my niet an een, ik fiter altiïd om,
 Krekt as 'en flinter fliecht fan de eene op de andre blom.
 'k Mot om de week of drie weer in 'en forse waye;
 'k Pas op, ik laat my fan de froulie niet bedraye,
 Al benn' se stomme loos. 'k Bipaal my niet by een,
 Dat is 'en hopen last, dan hê 'k 'en blok an 't been;
 Maar met 'en stik twee drie toeg'lik een in te laten,
 Dat is de kunst fan 't werk, dan komt et an op praten.
 Al is 't heur niet na 't sin, dôch hou ik se allegaer
 Wat op 't tocht. Dan hê 'k 'en bult plesier, dat's waer.

NANNEBOER.

Nou ja, 't is wier, dat giet sa mei de jongkheid folle,
 Mar op in dūr scil dôch in menske' sa net wolle;
 Op 't lêst fint elk al ien, men siucht wol ho dat giet,
 Wêrmei er 't haldt for fêst.

MASTER.

Nou, dat doen ikke niet.
 Ik zeg je dut; ik ben as fuur so bang fan trouen.
 Ik loof men het et ding sodanich te beschouen,
 Dat iemens die 't 'en bult fan mooye froulie houdt,
 Die is 'en groote gek te noemen as i trout;
 Dan sel i 'n bult gebrois met so'n stik hûsraed krye,
 En 't kost 'en hele bult. Daerom ik wil wel frye,
 Maer troue niet, omdat 'k daer niks gien hail in fîn.

'k Hé nou een an 'e hand, dat is 'en eenichst kîn,
 Die sels omraek wat het, en fan heur oue moike
 Nog mooi wat erve ken. Speulde ik maar: toike toike!
 Dan kon 'k dat maisje heel wel krye, weet ik wel,
 En 't is 'en stikje goed, dat niet ferblaike sel.
 Maar 't past my niet om daer mîn harsens met te breken;
 Ik stel, as Baitske nou my relik goed toeleken,
 Ai nou, dan nam ik die maar weer voor keur missehien,
 Maar 't is te stomme gek! ik kom heur niet te sien.

NANNEBOER.

Dat het yet neat gjin haest: dou maste 't sa bigripe,
 Ik woe dy earst ris sjen. Ja, feint, ik ben bislipe!
 It is hier dalik net to dwaen om fryery;
 En as er dat fen komt, dat hinget ôf fen my.
 En as ik nou bislût om dêr in ta to stemmen,
 Den is 't mei 't haeddoel dat it trouen wirdt mei jimme.

MASTER.

Ai foi, man, hou je stil! dan wille jimme my
 So stil verplakke, al ben 'k er sels springlevend by?
 Waer sien je my foor an? ik laat my lang niet dwinge!
 Maar 'k stel, ons hait die kon my al so feer es bringe,
 Dan woadde 't foor jou kîn 'en saekje fan berou,
 Omdat ik my by heur niet thûs bepale sou.
 Die troud is, denkt my, mot by wiif en kînders blîve
 So feul as 't ken, as hem gien saken orgens drîve;
 Maar daer hou ik niet fan, ik ben so los fan sin,
 Dat 'k niet heel lang an een op een plak blîve ken.
 Licht dat ik foor jou geld wel mooye peerden kochte
 En met harddravery mîn tiid ten ende brochte.

NANNEBOER.

Dy deale ! né, jongfeint, den fôegest dou my neat ;
Den, ken 'k foarût wol sjen, rent gau de boel forkeard.

MASTER.

Wel nou, mîn goede man, wil ik jou dan wat rade !
Je mot je dochter niet met lyen overlade,
Ut liefde foor et geld ; maer geef et maisje 'n man
Die na heur sin is ; dan hé jou er eere fan,
En sy ken onbesorgd heur levensdagen slite.
Bedenk es, most jou kîn nog eenkeer jou ferwite,
Dat sy heur ongeluk an jou te danken had,
Foor al heur leven lang ; wat aklikhait waer dat !
As ik jou waer, ik liet heur met die maister troue ;
Dat is heur sin, so 't skînt, — dan sel 't heur nooit beroue.
Dat hy et Baitske meent, weet ik wel fast en klaar,
Ik ken die faint mooi goed. Dus oude, doen et maer !

NANNEBOER.

'k Leau siker feint, datst dou it goed bigrepen heste.
Ik miende 't net forkeard, ik socht for Beitske 't bêste ;
Mar 'k siuch, dat wirkjen in de bern hiar fryery
Dat jowt yen neat as lêst, dat is gjin spil for my.
Dy skoallemaster, ja, dy hab ik wol ris lekkie,
Mar 'k hab him nea net sioen ; ik mat him mar ris sprekke.

MASTER.

Welnou den, Nanneboer, hier stiet er libbensgreat !

NANNEBOER.

Ho deale giet it nou ?

MASTER.

Boer, nim it net forkeard !
 Mîn namme is master Slim ! Ik hie jou plan fornommen,
 Do wier 'k bitocht op list. Earst ben 'k as greidboer kommen,
 Do ha 'k in stêdsjer, en do ha 'k in Bilkert wêst ;
 En, is 't net wier ? de grap dy slagge tige bêst.
 Ik hab jo hwet mislaet, dat mat ik gol bikenne ;
 De lieafde for jou bern, dy fitre my hier hinne,
 Hwent siuch, dy feinten ken ik alle trye bêst,
 As ondermaster hab ik rounom sahwet wêst.
 Sa 't ik hiar foarsteld hab, benn' se in hiar dwaen en wirken,
 Mar wie'n se sels hier komd, licht hien' jy 't den net mirken.
 Dy greidboers-soan dat is in koalle, in sleaue fent,
 Dy yette, al is er great, oan memme liedbân rent.
 Dy stedsjer is nen bit, howol er fry hwet liket,
 Dy troch in wiif mei jild in 't spil to kommen sîket.
 Dy Bilkert is in knaep dy goed to bekjen wit,
 De fammen earst hwet pait en den wer renne lit.
 Ik kaem er efter, dat jy dit sa ondernamen,
 Do joweh ik my hier hinne, ear dat dy feinten kamen,
 Oars wie'n jy licht ris snapt ; hwent gjin fen allen hie
 Sîn lekken iepen lein, sa lik as ik dat die.

NANNEBOER.

Mar deale, feint ! dit is er dôch in bitsje oer hinne ;
 't Is net biwesen dat dy feinten krekt sa benne.

MASTER.

Doch jy fry ondersiik nei my en ek nei hiar,
 Brûk den jou soun forstân en doch in wisse kar,
 Dat stiet as heit jo fry ; mar as jy 'n rie ha wolle :

Siuch op 't kalde jild bilieaven net to folle.

Dit wit ik wol for fêst: wy miene 't elkoar goed.

Mar ik bigrip it wol, jy benne er oer in need,
 Dat Beitske scil by my in heukrich libben krye.
 Nou, bleau it lik as 't is, den koe 't gjin útwrîdsk lye;
 Ik hab it nou net breed; mar 't stiet er better ta:
 De skoalle, dêr ik korts om soll'citearre ha,
 Dy is my tasein, is my skrieuen jisterjoun:
 En dêr 's in traktement fen amper tûsen goune.

NANNEBOER.

Dy blinder jonge! nou, den komt it aerdich by.
 Kom, gjin gemael mear, hear! ik jaen mîn dochter dy!

MASTER.

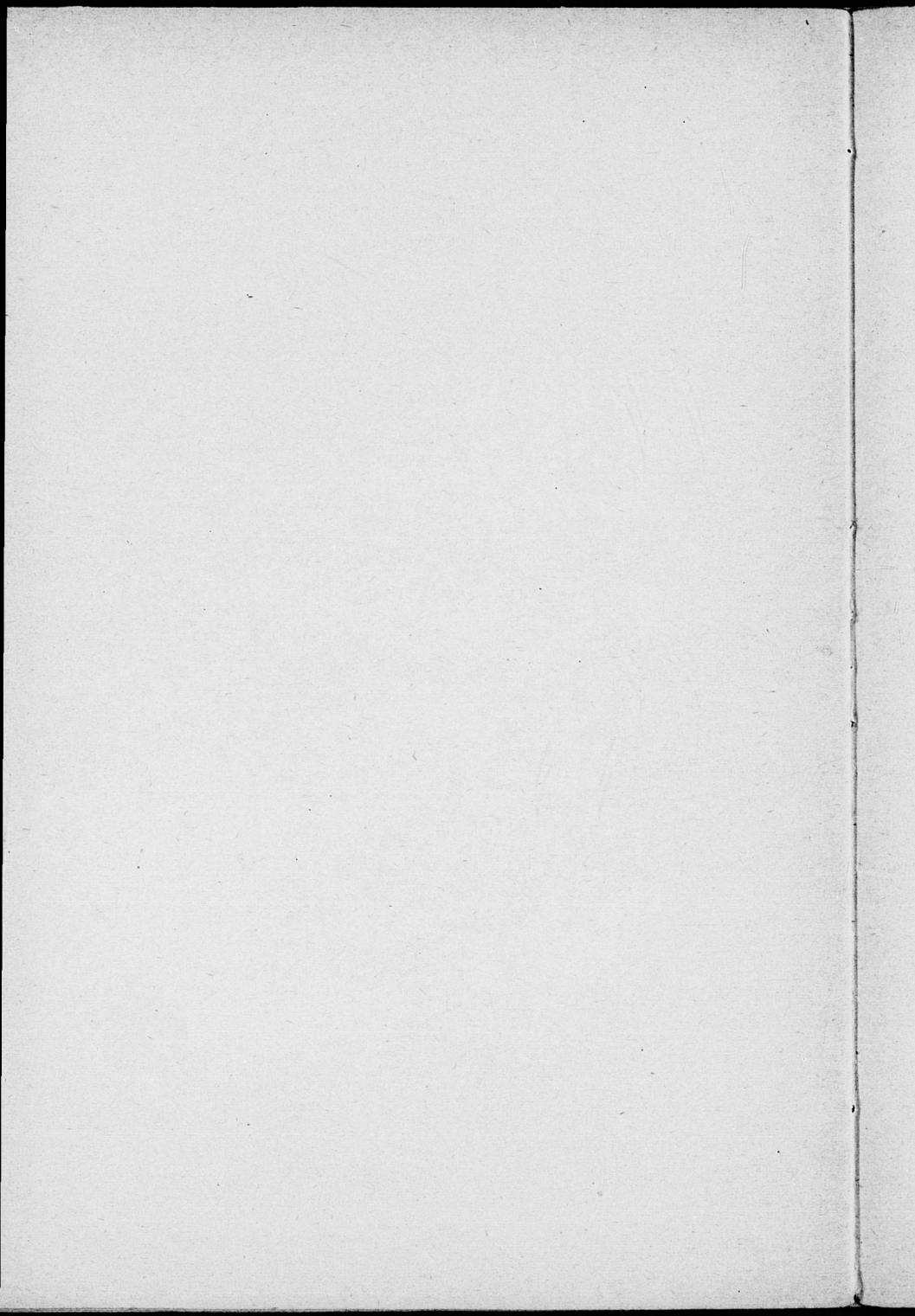
Dêr ben 'k jo tankber for. Mar Nanneboer, jy kenne
 Nou sjen, in menskeheil sit net in 't jild allenne.

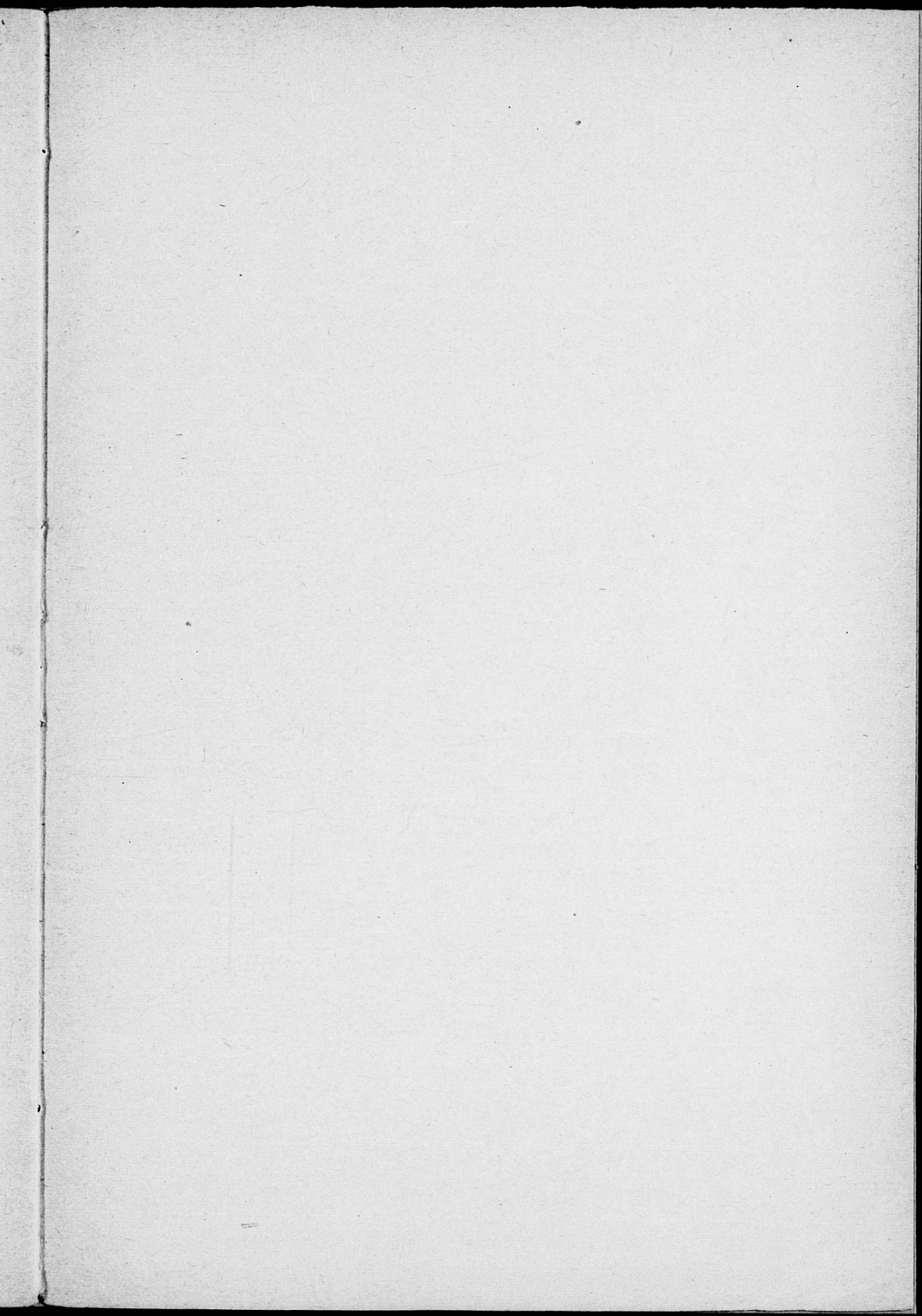
Dy brein het in sîn kop, en dat mei deugd en ear
 To brûken wit, leau fry, dy is dêr ek mei klear;
 Dat is kaptael, ek dêr is întrest fen to lûken;
 Mar ien dy skîven het en wit se net te brûken,
 Dy het oars neat as lêst. Nou, hwet is 't bêste den,
 Jild sonder soun forstân, of rîecht oars-om, goê man?

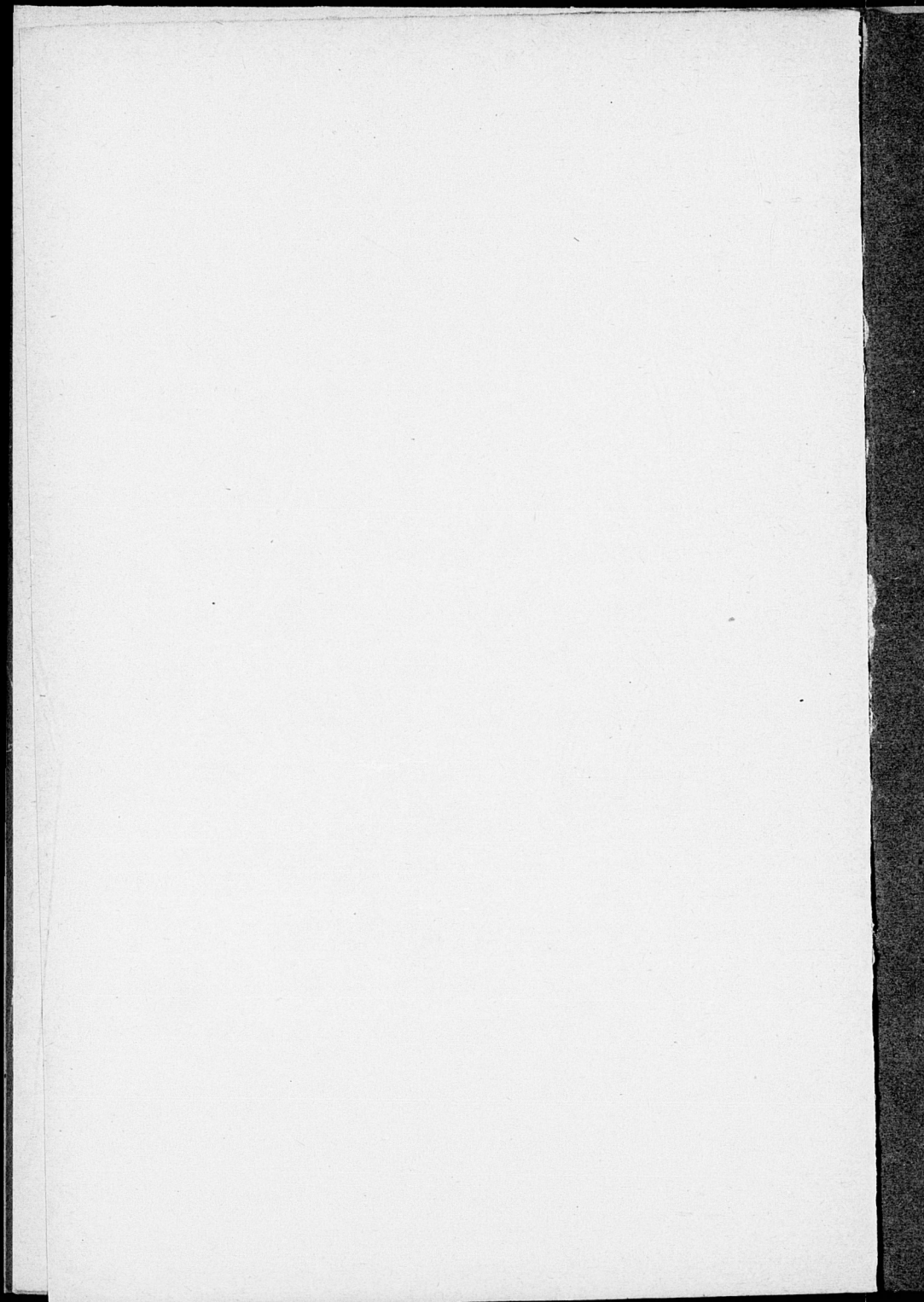
NANNEBOER.

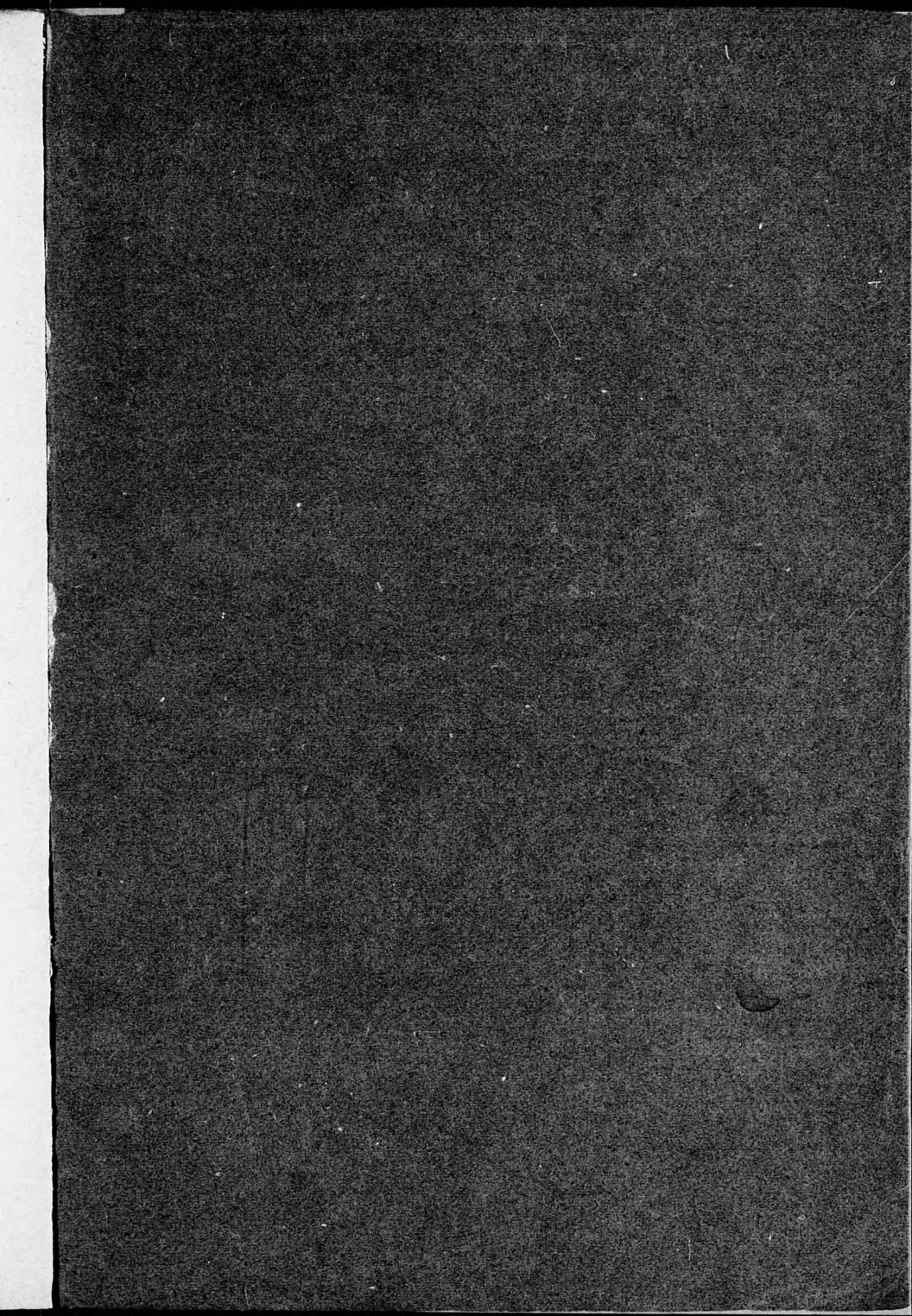
Ja, 'k hear it wol, ik ken tsjin dy net redeneare.
 Mar 'k hoopje dat de liu hier mar ris hwet út leare,
 Dy krekt as ik om 't jild forkearde gongen gean;
 Hwent dat komt mannich-ien wol tige diûr to stean.

Printer hjirfen het ek útjown :

Smids Feikje of Rjuerdoms testemint	f 0,75
Wikje Kar	- 0,75
Jetske de Wees	- 0,90
De Jildstumper	- 0,75
Hwa is yens neiste	- 0,80
Lubbert Erechtink (<i>Oarde Printinge</i>)	- 0,50
Rabbery beskamme en woldwaen beleane (<i>Oarde Printinge</i>)	- 0,30
It tsiende gebod (<i>Oarde Printinge</i>)	- 0,25
Trye jieren letter of Levi Smoel de Lotteryoad, (<i>Oarde Printinge</i>)	- 0,25
De Utdragerswinkel, (<i>Tredde Printinge</i>)	- 0,30
De Alde Jas, (<i>Fjirde Printinge</i>)	- 0,40
In faem en in Arbeidster by Keapman Watse, (<i>Tredde Printinge</i>)	- 0,30
Sökke mar mear, (<i>Oarde Printinge</i>)	- 0,30
De Keartlidster fen Gritsebûren, (<i>Oarde Printinge</i>)	- 0,30
Troch 't tsjoede ta 't goede	- 0,60
Riucht en sliucht ôf oars om	- 0,40
Mâl út, Mâl thús	- 0,40
De Skinke of de Skelm yn 'e kuip	- 0,25
Thomas en Tsianke of de mislökte reis nei Noord-Amerika, (<i>Oarde Printinge</i>)	- 0,30
De Timmerman van Roosdorp	- 0,50
Pier en Pierkje	- 0,30
De Wiersizzer fen Nergenshusen	- 0,25
Lubbert of de mislökte moart, (<i>Oarde Printinge</i>)	- 0,30
In âlde rot in 'e falle, (<i>Oarde Printinge</i>)	- 0,30
Sabeare Dronken	- 0,30
Kees Moster, (<i>Oarde Printinge</i>)	- 0,30
Nomeboer en Master Slim . . . (Bye-koer 1863)	- 0,30
De Boer by de Dîvelbander . . . (" " 1864)	- 0,30
Solke mei de baergefoetsjes . . . (" " 1866)	- 0,30
't Wiif út to arbeidsjen (" " 1871)	- 0,30
In neef út Amerika (" " 1874)	- 0,30
De gearjeft fen Beitske en Japik (" " 1878)	- 0,30
Ijeafde en frjeunskip (" " 1880)	- 0,30
Ijeafde siket list (" " 1881)	- 0,30
Sabeare Dokter (" " 1886)	- 0,30
De Skippersfeint en de Jiffer . . . (" " 1887)	- 0,30
De Bûtertonne (" " 1888)	- 0,30

